

10 e Kamer

Nr. 686/03
VAN HET PARKET

Nr. 97625
VAN HET ARREST

3 november 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.72.2036/01/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr.

scheepswerktuigkundige, geboren
wonende te

2.Nr

huisvrouw, geboren

, wonende te

Beklaagd van : te vanaf 19 oktober 2000 tot en met datum der
dagvaarding:

De eerste en de tweede :

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk :

door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 mei 2003, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Past in de dagvaarding de woorden "datum der dagvaarding" aan in "14 maart 2003"

Veroordeelt de beklaagden ; voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zoals aangepast elk tot een geldboete van € 26, met 40 decimes verhoogd, € 130 bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de las-tens de beklaagden ; uitgesproken geldboeten van € 130 zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 8 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 deciemmen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage in hoofde van de beklaagde ; en eenmaal deze bijdrage in hoofde van de beklaagde ;.

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van ; de beklaagden ; het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te ; kadastraal gekend als ; met een oppervlakte van 601 vierkante meter, met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van ; ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Legt de beklaagden ; bovendien elk een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beklaagden ; hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 61.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30 mei 2003 door de beklaagden.
- 2 juni 2003 door het Openbaar Ministerie tegen de beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester ; loco meester ; en meester ; allen advocaat aan de balie te ;

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van ; advocaat-generaal.

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.
2. De feitelijke gedraging waarop de oorspronkelijke dagvaarding betrekking heeft dient te worden heromschreven als volgt:

"te

Bij inbreuk op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door de art.146, eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het gebruik van een vergund gebouw wat de hoofdfunctie betreft gewijzigd te hebben naar een nieuwe functie, vergunningsplichtig krachtens art.2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd van de functiecategorie "verblijfsrecreatie" naar de functiecategorie "wonen" door:

A. het wonen in een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie,

op 19 oktober 2000,

B. deze toestand in stand te hebben gehouden,

van 20 oktober 2000 tot en met 14 maart 2003".

Aan de beklaagden werd van deze verbetering kennis gegeven.

Deze telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

3. Het Hof dient te onderzoeken of de te last gelegde feiten nog steeds strafbaar zijn.

Het feit in onderdeel A te last gelegd maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot onderdeel B van de telastlegging is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid

2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in gebied voor verblijfsrecreatie, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4^olid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

4. De strafvordering met betrekking tot onderdeel A van de verbeterde telastlegging is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn van 5 jaar werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 2 juni 2003.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is onderdeel A van de telastlegging, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beide beklaagden bewezen.

5.2. De beklaagden betwisten ten onrechte de aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening bevat geen aanduiding nopens het moreel element, zodat hun bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het, op zich terecht niet betwiste, plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aangezien, nu zij door de middelen in conclusies aangevoerd het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maken.

5.3. Meer in het bijzonder voeren de beklaagden ten onrechte onoverkomelijke dwaling aan.

De inschrijving in het bevolkingsregister, die de gemeente overigens niet mag weigeren louter op grond van motieven die de ruimtelijke ordening betreffen, staat als administratiefrechtelijke regeling met een andere finaliteit volledig los van wat krachtens de wetgeving inzake stedenbouwkunde en ruimtelijke ordening al dan niet geoorloofd is. Evenmin als enig ander gegeven waarnaar de beklaagden verwijzen was zij voor hen van aard onoverwinnelijke dwaling mee te brengen.

Een eventueel gedogen door de gemeentelijke of gewestelijke overheden van de wederrechtelijke toestand, ook in gelijkaardige situaties, de inschrijving in het bevolkingsregister en de aanleg van nutsvoorzieningen kunnen, desgevallend samen met allerlei voorspiegelingen van politici, van kandidaat-politici, van verkopers van de grond of van andere derden, de beklaagden hebben gesterkt in hun weloverwogen keuze om het risico van de wetsovertreding te begaan, in de verwachting dat de wederrechtelijke toestand niet of slechts in beperkte mate zou worden gesanctioneerd, maar waren ter zake niet van aard tot onoverwinnelijke dwaling aanleiding te geven.

De beklaagden verklaren zelf dat door de verkopers was meegedeeld dat met betrekking tot het wonen (in de zin van gehuisvest zijn) een "gedoogbeleid" werd gevoerd, wat impliceert en niet anders te verstaan is

dan dat het eigenlijk volgens de wet verboden was; ten aanzien van wat niet verboden is, is immers geen sprake van een gedogen van de overheid.

Ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden als de beklaagden zou het gebruik van de hoofdfunctie van het gebouw niet zonder vergunning hebben gewijzigd.

6. Een veroordeling ter zake is niet van aard de sociale declassering van de beklaagden mee te brengen, noch enige sociale reclassering in het gedrag te brengen. Het Hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij in gebied voor verblijfsrecreatie ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

De hierna uitgesproken effectieve bestraffing is daarom noodzakelijk; slechts deze straf is van aard de beklaagden te doen beseffen dat zij in de toekomst de vergunningsplicht ter zake dienen na te leven. In het voordeel van de beklaagden houdt het Hof rekening met hun gunstig strafrechtelijk verleden.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigd, € 25 bedraagt.

7.1. Het college van burgemeester en schepenen van
vordert in zijn brief van 26 maart 2002 (stukken 23 en 24) als
herstelmaatregel het staken van het strijdig gebruik.

7.2. De opheffing van het strafbaar karakter van het in onderdeel B te last
gelegde misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de
instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet
langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering, noch
dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen nu zij
voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding
nog strafbaar was. Het onderdeel B is ook bewezen; de overwegingen
hiervoor gemaakt met betrekking tot onderdeel A gelden ook voor het in
stand houden in de betrokken periode.

7.3. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat
de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het
Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art. 149 § 1 DORO door
artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens
art. 198 bis DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge
Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze
raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement op 16
december 2005 door de Vlaamse Regering is goedgekeurd (B.S. 13 januari
2006).

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel noch nodig, noch
opportuun de vordering van het college alsnog voor eensluidend advies
aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

7.4. De beklaagden vragen, wanneer de herstellvordering niet voor
eensluidend advies aan de Hoge Raad wordt voorgelegd, de volgende
prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof:

*“Schendt art. 198 bis, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999
houdende organisatie van de ruimtelijke ordening de artikelen 10 en 11 van
de Grondwet in de mate dat de rechter slechts ingediende vorderingen voor
inbreuken die dateren van vóór 1 mei 2000 voor eensluidend advies kan
voorleggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en zulke mogelijkheid
niet bestaat voor inbreuken die dateren van 1 mei 2000 of erna?”*

Gelet op de onlosmakelijke samenhang tussen art. 149 §1, eerste lid,
laatste zin DORO en art. 198 bis, 2° lid DORO volgt uit de vernietiging van
de woorden “voor 1 mei 2000” door het Arbitragehof (arrest 14/2005 van 19
januari 2005) dat de mogelijkheid aan de rechter door voormeld art. 198 bis,
2° lid DORO gegeven geldt voor alle herstellvorderingen die bij de rechter
werden ingeleid op een tijdstip dat nog geen eensluidend advies vereist
was, dus zowel voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 als voor
inbreuken die dateren van 1 mei 2000 of later. Het Hof gaat er dus vanuit
dat het ter zake de vordering tot staking van het strijdig gebruik alsnog voor
eensluidend advies kan voorleggen aan de Hoge Raad, maar oordeelt,
zoals hiervoor overwogen, dat dit in deze zaak noch nodig, noch opportuun
is.

Het antwoord op de prejudiciële vraag is derhalve niet onontbeerlijk om uitspraak te doen en het Hof stelt de vraag dan ook niet (art.22, § 2, 2° lid, alinea 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof).

7.5.1. Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om de staking van het strijdig gebruik te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet zich uit te spreken over de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel, waarop de middelen door de beklaagden aangevoerd tegen de inwilliging ervan grotendeels betrekking hebben.

7.5.2. Het college heeft zijn vordering terdege gemotiveerd door de verwijzing naar de ligging van het goed in gebied voor verblijfsrecreatie en de vaststelling dat de hoofdfunctie van het goed onvergund is gewijzigd van verblijfsrecreatie naar "hoofdverblijf" (in de normale betekenis van het woord te begrijpen als "wonen" of "gehuisvest zijn") en de overweging dat het niet mogelijk is de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft bekomen te vorderen omdat sprake is van "een ernstige inbreuk op de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan". Deze laatste negatieve motivering is niet vereist, maar wel correct. De beklaagden minimaliseren ten onrechte het onderscheid tussen verblijfsrecreatie en wonen; dit laatste brengt een veel frequenter gebruik op allerlei vlak van het gebied voor verblijfsrecreatie mee; de overheid dient hierbij niet alleen oog te hebben voor de invloed van één weekendverblijf dat voor huisvesting wordt gebruikt maar voor het geheel van bestaande of toekomstige gelijkaardige functiewijzigingen in het gebied. Bovendien zijn de weekendverblijven door hun van rechtswege beperkte oppervlakte niet of slechts minder geschikt voor een behoorlijk hoofdverblijf.

Niets laat de beklaagden overigens toe te stellen dat in niet kwetsbare gebieden zeker voor relatief recente inbreuken zoals ter zake het vorderen van een meerwaarde als de regel moet worden beschouwd.

7.5.3. In weerwil van hetgeen in conclusies door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, is het Hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van het college, de vordering tot staken van het strijdig gebruik niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De beklaagden onderschatten het belang van de planologische bestemming voor de goede ruimtelijke ordening en stellen t.a.v. het wonen een gebied voor verblijfsrecreatie ten onrechte als het ware op één lijn met een woongebied. Dat een bestemmingswijziging, die wel zou toelaten zich ter plaatse te huisvesten, vele jaren zou uitblijven uitsluitend omdat het

bestuur van : zich (nog) zou laten ringeloren door verkavelaars is slechts een gratuite bewering.

De beklaagden hebben reeds ruim de tijd gekregen om zich te huisvesten in gelijkwaardige maar niet met de wet strijdige omstandigheden.

Het Hof is van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte, nl. het herstel van het recreatief karakter van het gebied door het staken van het strijdig gebruik, opweegt tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit, mede gelet op de ruime termijn die hen hiertoe door het Hof nog wordt gegeven.

7.5.4. Kortom, tot de vordering tot staking van het strijdig gebruik werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

8. Het college van burgemeester en schepenen van vordert, anders dan de beklaagden in conclusies schrijven, niet de verbeurte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot staking van het strijdig gebruik. Noch het decreet, noch de Eenvormige Wet betreffende de dwangsom laat toe ambtshalve hierin te voorzien.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38 en 40 Strafwetboek,

162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 nader omschreven,

verklaart de strafvordering met betrekking tot onderdeel B van de verbeterde telastlegging vervallen,

veroordeelt elke beklaagde voor onderdeel A van de verbeterde telastlegging tot een geldboete van € (300 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399) 1 487,36 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

legt elke beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde het strijdig gebruik van het gebouw te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, voor wonen in plaats van verblijfsrecreatie te staken binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de gestelde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien, zoals is bepaald in art.153, eerste lid DORO,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 63,91 in eerste aanleg en op € 87,02 in hoger beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	37,05
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	12,06
		79,11
	+ 10 % :	7,91
	Totaal :€	87,02

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **3 november 2006**.

Aanwezig :

I, kamervoorzitter,

I, raadsheer,

I, raadsheer,

I, advocaat-generaal,

I, griffier;